

**Van:** NN

**Verzonden:** maandag 23 mei 2011 21:30

**Aan:** Daan Kleen

**Onderwerp:** Sterven aan de wet in de weg van heiligmaking.

*Citaat: Er wordt nog wel gesproken over het sterven aan de wet in de weg van rechtvaardigmaking, maar wie verklaart het sterven aan de wet in de weg van heiligmaking nog in onze dagen?*

Beste vriend Kleen,

Bovenstaande vraag kwam je me te stellen onlangs in je mail aan mij. Ik heb daar eens even over nagedacht, want wat bedoelt Kleen nou met dit laatste, en wat ik er zelf bij voor moet stellen. namelijk: wie verklaart het sterven aan de wet in de weg van heiligmaking nog in onze dagen?

*sterven aan de wet in de weg van heiligmaking...*

Eigenlijk eenvoudig beleef ik, dat in de weg van heiligmaking, geen enkele kracht of verdienste van mijzelf daarin mee telt. Misschien dat je dan onderscheid moet maken tussen, laat ik het noemen: een wettische heiligmaking en een evangelische heiligmaking. Bij een wettische heiligmaking, (wat eigenlijk geen heiligmaking is) worden er nog een aantal krachten en verdiensten toegeschreven aan de mens. Dus jezelf pleisteren met loze kalk, je opknappen in een weg van zelf doen. In mijn leven heb ik dat ook wel gedaan, zonder geloofsvereniging met Christus, zonder de Heilige Geest als de Heiligmaker. Ik denk dat ik niet de enige ben. Ik heb mogen leren daar de dood op te mogen schrijven, op dat zelf doen, al kan dit ook niet op slag of stoot, maar in beginsel heb je er de dood op leren schrijven. Zo'n "heiligmaking" is voor de vlekkeloos heilige God een wegwerpelijk kleed, dus voor de mollen en vleermuizen. Maar, laat ik het noemen de evangelische heiligmaking, komt van boven door de Heilige Geest gewerkt in mijn hart. Het is God Die in uw werkt beide het willen en het werken, dus dan vloeit dat voort uit de verdienste van Christus. Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Wat een troost voor je als zondag 6, vraag 18 geantwoord wordt: Onze Heere Jezus Christus, Die ons van God tot wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en tot een volkomen verlossing geschonken is. 1 Korinthe 1:30. Het komt in dezen maar op het geloof op de schenking aan. En dan ondervindt je dat de Heere ook deze schenking tot heiligmaking zeer bereidwillig wil schenken. Dus een evangelische (geloofsverenigende aan Christus) heiligmaking, in een weg van schenking voor een Sion dat door recht verdoemd , en door Recht verzoend is. Dus dan sterf je aan de wet in de weg van (wettische) heiligmaking.

Misschien dat u het anders verklaart wat onder het sterven aan de wet in de weg van heiligmaking wordt verstaan, maar dan ben ik daar benieuwd naar wat u er zo hiermee bedoeld. Of er ook een sterven aan de wet in de weg van een evangelische heiligmaking is, zou ik zo niet weten, dan zou ik het in het Woord moeten kunnen vinden.

Hartelijke groet van NN

**Van:** D.J. Kleen

**Verzonden:** maandag 23 mei 2011 22:09

**Onderwerp:** RE: Sterven aan de wet in de weg van heiligmaking.

Geachte vriend,

Wat ik bedoelde met het sterven aan de wet in de weg van heiligmaking kunnen we het beste verstaan vanuit het leven van Abraham en Jacob. Jacob was alrede gerechtvaardigd en geheiligd in de schoot van zijn moeder Rebecca, Gen. 25:22-23. Want de duisternis in Ezaü kon het ontstoken licht in Jacobs ziel daar al niet verdragen, vergelijk Joh. 3:20-21, 2 Kor. 6:14-15. Dit verklaarde ook zijn heilige begeerte naar het eerstgeboorterecht, waarin voor hem werkelijk alles in gelegen, en waaraan voor hem alles verbonden was. Het komt maar zelden voor dat kinderen alrede in de moederschoot gerechtvaardigd, wedergeboren en geheiligd zijn. Maar al deze dingen moest Jacob voor zichzelf natuurlijk nog wel verklaard krijgen, vergelijk 2 Petrus 1:10, met kant. *Daarom, broeders, benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.* Ook Jacob moest zijn inwendige roeping verkiezing leren vast maken, niet ten opzichte van God, maar ten opzichte van zichzelf. Dat is nader licht krijgen over ontvangen genade in de weg van recht en gerechtigheid. Ik geloof daarom dat Jacob zijn rechtvaardigmaking bij Bethel bevestigd en verklaard kreeg. Daar kreeg Jacob de belofte nogmaals bevestigd die hem in de schoot van zijn moeder in Christus was beloofd en geschonken. Maar nu komt het.....Jacob moest deze belofte vanaf het eerstgeboorterecht, en later bij Laban met het vee....etc, telkens mee helpen vervullen. Bij Pniel alwaar God met hem worstelde, was Jacob uiteindelijk gestorven aan het mee helpen vervullen van de belofte aan hem beloofd en geschonken. Toen hij zei: "mijn ziel is gered geweest want ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, Gen. 32:30. Daarmee bedoelde Jacob dat hij deze worsteling had overleefd en er gezegend uit was gekomen. Want de Joden hielden God zien, gelijk aan sterven. Denk in dit geval bijv. aan de ouders van Simson toen zij de Engel des HEEREN gezien hadden, Richt. 13:22.

Abraham was gerechtvaardigd toen God hem riep uit Ur, want in Hebr. 11:8 staat dat hij door het geloof uittoog uit Mesopotamie. Deze rechtvaardiging kreeg hij in Gen. 15:6 door en van God bevestigd. Maar ook Abraham moest meehelpen aan het vervullen van zijn geschonken belofte. Hij ging in tot Hagar, en later lag hij met Ismaël op z'n knieën, biddende: "Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw Aangezicht..?"(Gen. 17:18) Op het gebergte van Moria was Abraham uiteindelijk aan de wet gestorven in de weg van heiligmaking. Dit is het sterven waarvan de apostel betuigt: *Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft. Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven, Gal. 2:19-21.* Dit schreef de apostel Paulus aan de Galaten die door verkeerde onderwijzingen de wet achter hun geloof in het Evangelie hadden opgericht, gelijk Jacob en Abraham na hun ontvangen geloof ook deden. Wees er wel altijd beducht voor dat we het geloof van Jacob en Abraham nooit scheiden van een bewuste kennis van schuldvergeving, en een bewust geloofsvertrouwen en een bewuste geloofskennis. Want ook hun geschonken geloof was rechtvaardigend en zielzaligend van aard. Dit heeft men in de leer van de afscheiding helaas wel van elkaar gescheiden, waaruit de zogenoemde standenleer is ontstaan.

Hartelijke groet, D.J. Kleen